

DESIVÝ PRÍZRAK NEBA?

Božie kráľovstvo – chudobné deti verzus bohatí a dôležití – namiesto vchádzania bojujeme – chudobní v duchu

Ak sme videli Zefirelliho film *Brat Slnko, sestra Luna* o sv. Františkovi, nepochybne nás chytila za srdce **atmosféra spoločenstva, priateľstva a jednoty, ktorá vládla medzi Františkom a jeho druhmi a ktorá priťahovala aj ľudí naokolo** – v kontraste k formalizovanej spoločnosti mesta Assisi, kde najrôznejšie spoločenské bariéry delia ľudí nielen v meste, ale dokonca aj na bohoslužbe v kostole a zabíjajú prostú radosť, ktorú prežíva František a ostatní v chudobnej porciunkule.

Toto spoločenstvo lásky je podstatou Božieho kráľovstva. Keď Ježiš v evanjeliu hovorí na margo prikázaní: „Prvé je toto: „Počuj, Izrael, Pán, náš Boh, je jediný Pán. Milovať budeš Pána, svojho Boha, z celého svojho srdca, z celej svojej duše, z celej svojej mysle a z celej svojej sily!“ Druhé je toto: „Milovať budeš svojho bližného ako seba samého!“ Iného, väčšieho prikázania, ako sú tieto, niet“ a prítomný zákonník Mu odpovedá: „Dobre, Učiteľ, správne si povedal“ – tak Ježiš na jeho adresu hovorí: „Nie si ďaleko od Božieho kráľovstva“ (Mk 12,29-34 SSV), resp. u Lukáša mu hovorí s odkazom na večný život: „Toto rob a budeš žiť!“ (Lk 10,28 SSV).

Toto Božie kráľovstvo – alebo *Božie kraľovanie*, ak by sme grécky termín preložili presne – **sa uskutočňuje v Cirkvi**, ktorá je „jednotou Otca a Syna a Ducha Svätého zhromaždený ľud“: „Vytrvalo sa zúčastňovali na učení apoštolov a na bratskom spoločenstve, na lámaní chleba a na modlitbách. Všetkých sa zmocňovala bázeň; prostredníctvom apoštolov sa dialo množstvo divov a znamení. Všetci, čo uverili, boli pospolu a všetko mali spoločné“ (Sk 2,42-44 SSV).

Faktom je, že väčšina pokrstených kresťanov (nielen katolíkov) v praxi takúto cirkev netvorí. Ba dokonca nás to naplňa strachom, hlavne tá vec o tom, že „všetko mali spoločné“. Preto Ján Krstiteľ a ešte viac Ježiš vyzývali: „Naplnil sa čas a priblížilo sa Božie kráľovstvo. Kajajte sa a verte evanjeliu“ (Mk 1,15 SSV) – čiže **metanoiete**, zmeňte svoje myslenie. Ježiš tak hovorí jasnú vec: **v našej myslí sa nachádzajú bariéry a prekážky vstupu do Kráľovstva** a teda aj spasenia sa. Kým ich neodstránime zmenou myslenia, nemôžeme vojsť do Kráľovstva. O akú zmenu teda ide?

Podľa Ježišových slov do Božieho Kráľovstva vchádzajú CHUDOBNÉ DETI. Hovorí „Ak sa neobrátite a nebudete ako deti, nevojдете do nebeského kráľovstva. Kto sa teda poníži ako toto dieťa, ten je najväčší v nebeskom kráľovstve“ (Mt 18,3-4 SSV). A varuje: „Ako ťažko vchádzajú do Božieho kráľovstva tí, čo majú majetky! Lahšie je ťave prejsť cez ucho ihly, ako boháčovi vojsť do Božieho kráľovstva“ (Lk 18,24-25 SSV). Suma-sumárum, je to **človek, ktorý sa rozhodol nič nevlastniť**: ani v materiálnej oblasti (je chudobný), ani v spoločenskej oblasti, kde si nezakladá na žiadnom postavení, moci, sláve, dôstojnosti, dôležitosti, neporovnáva sa s inými ľuďmi, ani s nimi nesúperiť,... **Je sám pred sebou a voči sebe úplne bezvýznamný a vôbec mu to nevadí** (= je ako dieťa). Ježiš to nazýva

termínom „**chudobný v duchu**“ (Mt 5,3 SSV), čiže človek, u ktorého **chudoba nie je materiálny nedostatok, ani jednoduchosť a skromnosť života, ale životný postoj, ktorý preniká celú jeho osobnosť**.

Tento postoj CHUDOBNÉHO DIEŤAŤA je potom kľúčom k láske, ktorá znamená: „*kto sa medzi vami bude chcieť stať veľkým, bude vaším služobníkom. A kto bude chcieť byť medzi vami prvý, bude vaším sluhom. Ako ani Syn človeka neprišiel dať sa obsluhovať, ale slúžiť a položiť svoj život ako výkupné za mnohých*“ (Mt 20,26-28 SSV). Alebo slovami Jána: „*Čo je láska, poznali sme z toho, že on položil za nás svoj život. Aj my sme povinní dávať život za bratov*“ (1Jn 3,16 SSV). Nie je náhoda, že Ježiš v tejto láske aj v tejto poníženosti dáva za príklad seba samého: „*učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom*“ (Mt 11,29 SSV) – **presne toto je totiž postoj Boha**, ktorý „*hoci bol bohatý, stal sa pre vás chudobným*“ (2Kor 8,9 SSV) a narodil sa doslova a do písma ako *chudobné dieťa* v jaslach.

Naše myslenie a ambície, formované svetom, sú v tomto presne opačné: LAKOMÍ A DÔLEŽITÍ. A kým ich máme, je pre nás nočnou morou, že by sme sa mali *zhadzovať*, čo i len stýkať a nielo ešte slúžiť ľuďom, ktorí „nie sú na našej úrovni“ ako sú rôzni bezdomovci, menej vzdelaní ľudia hrubších návykov a pod. Je pre nás nočnou morou predstava, že by sme na nich mali *míňať svoj čas*, ktorý pevne *vlastníme* a využívame pre seba, resp. pre okruh svojej rodiny a svojich známych, ktorí nám sedia. Je pre nás nočnou morou, že by sme sa len tak mali s inými *deliť s majetkom*, ktorý je *naš* a ktorý *vlastníme*. Inými slovami, **Cirkev a Božie Kráľovstvo a samo Nebo a sám Boh sú pre nás nočnou morou, zlou a desivou**. Chodíme do kostola a modlíme sa, to hej – ale nie preto, že by sme túžili po Nebi, ale preto, lebo sa desíme predstavy Pekla a zatratenia. A aj preto, že všetky tieto veci môžeme navonok „*praktizovať*“ bez toho, aby sme prestali byť „*lakomí a dôležití*“. Ale ďalej? To už nie – pretože to je v úplnom rozpore s tým, čím sme, ako myslíme a čo žijeme.

Preto Ježiš hovorí, že musíme úplne zmeniť svoje myslenie, úplne sa *znova narodiť, stať sa deťmi, podľa sveta malými a chudobnými* – a až potom sme pripravení vojsť do Božieho Kráľovstva a dospieť v ňom už nie podľa sveta, ale podľa Boha: „*k zrelosti muža, k miere plného Kristovho veku*“ (Ef 4,13 SSV). **Kým neprejdeme touto zmenou od „bohatého a dôležitého“ človeka k „chudobnému dieťaťu“ – nemôžeme vojsť do Kráľovstva**, pretože namiesto radosti nás bude desiť a namiesto túžby pred ním budeme utekať a nakoniec si zvolíme **radšej Peklo**, v ktorom môžeme ostať aj naďalej vo svojej ilúzii „*majetku a dôležitosti*“, aj keď s nezmerným utrpením. **Bez metanoie a následného postoja chudoby v duchu do kráľovstva naozaj nemáme ani najmenšiu šancu vojsť...**